

G. Chaucer:

Povesti z romanja v Canterbury

Za mladino priredil L. E. Rubin
Poslovenil dr. Ivan Lah

»KAJ JE PRIPOVEDOVAL SODNI
URADNIK«

Toda kraljeva mati Dornegilda že spočetka ni bila zadovoljna s svojo sinaho, ker ni prinesla s seboj ne slave ne bogastva. Bila je ljubosumna na njeno krasoto in jo je sovražila, ker je na tako čuden način prišla do kraljevskega prestola. Sklenila je, da se znebi Konstance, dokler se kralj ne vrne, naj stane kar hoče, in je kovala načrte, kako bi izvršila svoj namen.

Naravno je, da je grof Konstabel takoj ko se je rodil sinček Mauric, pisal

kralju pismo, v katerem mu je sporočil veselo novico. Toda sel, ki je imel nesti pismo, se je po naročilu prej ustavil pri kraljici Dornegildi, in jo vprašal,

ali bo tudi ona poslala kaka sporočila svojemu sinu. Dornegilda je pregovorila sla, naj prenoči v njenem dvoru, preden odide na tako dolgo pot, in med tem, ko je spal, mu je vzela pismo in ga sežgala; nato je napisala drugo pismo in v njem napisala, da se je v kraljevi odsotnosti rodil sin, ki je tako grd in zoprni, da vsak pravi, da to ni mogoče drugače, kakor da je njegova mati čaravnica. To pismo je podvrгла slu in sel ga je prinesel kralju. Kralj je bil seveda zelo žalosten, ko je izvedel, da je njegov otrok tako grd in neposrečen, tudi ni verjel, da bi bila njegova draga Konstanca čaravnica, in je odpisal nazaj, da hvali Boga, da mu je dal sina, naj bo že lep ali grd, posrečen ali neposrečen, in je naročil grofu Konstablu, naj skrbi za dečka in kraljico dokler se ne vrne, in naj ne poslušá drugih ukazov razven njegovih.

Ko se je sel vrnil s kraljevim pismom domov, se je zopet ustavil pri kraljici Dornegildi in ona mu je zopet na skrivnem, ko je spal, vzela pismo, in ko ga je prečitala, ga je sežgala in mu podvrгла drugo, v katerem je bilo napisano, naj grof Konstabel vzame kraljico Konstanco in njenega sinčka in naj ju položi v isti odprti lesení čoln brez vesel in krmila, v katerem so jo valovi prinesli na nabrežje in naj ju prepusti morskim valovom, da ju odneso v svet, odkoder je prišla. Ko je dobri grof Konstabel prečital ta kruti ukaz, ga je obšla groza. Kaj naj stori? Zakaj se je kralj tako razsrdil na svojo ženo? Od kod to sovraštvo? Toda ni imel poguma, da bi se uprl volji svojega vladarja. Tudi uboga Konstanca ni mogla razumeti, kaj je storila, da jo je kralj zavrgel in jo pošilja v pregnanstvo z otrokom, ki mu ga je darovala; saj je vedela, da odhaja v gotovo pogubo. Toda ni ugovarjala in tudi ona je udano sprejela ukaz svojega kralja. Prosila je grofa Konstaba, svojega starega prijatelja in zaščitnika, naj poljubi otroka namesto očeta in stopila v čoln. Še enkrat je zaklicala zbogom vsem prijateljem, ki so ostali na bregu, potem pa je veter pognal čoln čez morsko plan in kmalu je izginil izpred oči zvestih dvorjanov in služabnikov, ki so gledali za njim. Čez nekaj časa se je kralj vrnil in se zelo začudil, da ni našel žene niti v pristanu, ko je izstopil, niti na dvornih vratih, ko se je približal svojemu domu. Saj so njegovi mornarji že od daleč dajali znamenja, ki so se videla s širokega morja prav do njegovega dvora. Zato je začel ta-

koj popraševati po ženi in sinu. A vsi so molčali. Grof Konstabel se je zelo ustrašil, ko je videl, da se je moralo zgoditi kako nesporazumljenje. Povedal je kralju, kaj je storil po njegovem ukazu, in mu pokazal pismo, ki ga je bil od njega prinesel sel. Kakšna je bila žalost ubogega kralja, ko je spoznal, da se je zgodila strašna prevara, ki je povzročila nesrečo njegove žene in njegovega otroka. Ali sta še živa? Ali je še mogoča rešitev?

Kralj je poklical k sebi sela in ga vprašal, kod je hodil z njegovim pismom. Ko se je izkazalo, da je prenočeval pri njegovi materi, je bilo vse jasno. V svoji jezi, je dal kralj staro zlobno kraljico zapreti v najtemnejšo ječo, dokler se ne izve, ali sta se rešila Konstancija in njen sin. Toda vse to ni moglo potolažiti kralja v njegovi žalosti; ves žalosten in obupan je hodil po kraljevskih dvoranah in grajskih vrtovih in mislil samo na svojo nesrečno ženo in svojega otroka.

Konstanca pa ni utonila, ampak jo je rahli veter nosil po valovih in čoln se je izogibal viharjem, kakor da čuva nad njim čudežna moč. Tako je preživela s sinčkom na morju pet let. Preživljala se je s tem, kar so ji prinašali morski galebi, ki so ves čas obletavali mater in sinčka in jima delali kratek čas. Ko je sinček vzrastel, se je igral z njimi in prinašali so mu školjke in morske bisere, da si je z njimi gradil dvore in hišice. Privadili so se tako na malo družinico, da so vedno skrbeli za hrano in sadje, ki so ga prinašali od daljnjih morskih obali. Končno se je zgodilo, da je neki rimski senator, ki je bil poveljnik ladjevja, ki se je vračalo iz bojev v tujih deželah, zagledal na morju čoln in je ukazal mornarjem, naj plovejo v to stran, da se prepriča, kdo je v njem. Tako so mornarji rešili čoln in prinesli Konstancijo in njenega sinčka na krov. Toda ona ni povedala takoj kdo je, in je rekla, da sta se s sinčkom rešila z ladje, ki se je potopila na morju. Ker ni hotela ničesar povedati o svojem življenju, so na ladji mislili, da jo je vsled žalosti in težav zapustil spomin, da ne ve ničesar več, kar je prej doživela. Zato jo je senator odpeljal domov in jo sprejel v svojo hišo.

Kralj Alla je dolgo žaloval za svojo ženo in sinom in končno je sklenil, da odide na božjo pot v Rim. Ko se je v Rimu razvedelo, da pride tako mogočen kralj na obisk, je cesar ukazal, naj okrase mesto in pripravijo vse, da bo

tuji kralj sprejet z vsemi častmi, ki se spodobijo. Pri mestnih vratih ga je imel pričakovati senator, ki je bil poveljnik ladjevu, da ga s častno stražo pripelje pred samega rimskega cesarja. Ko se je kralj Alla približal mestnim vratom, ga je pozdravil senator v cesarjevem imenu in ga povabil k sebi v svojo palačo in v vrtove, kjer je pogostil kralja in njegovo spremstvo. Mali Mauric je bil med paži, ki so obdajali senatorja. Ko ga je kralj Alla zagledal, je bil zelo presenečen in se je čudil, kako je mogoče, da je ta deček tako podoben njegovi ženi, zato je vprašal senatorja, kdo in od kod je. Senator mu je pravil, kako je na povratku iz tuje dežele našel na morju zapuščen čoln, v katerem sta bila mati in sin, ki sta se rešila s potopljene ladje, in je hvalil krasoto in čednosti Konštanca. Kralja Allo so obhajale pri tem tihe slutnje in je vprašal senatorja, ali bi bilo mogoče videti dečkovo mater. Senator je takoj poslal ponjo. Ko je Konstanca stopila na vrt, je omedlela, ko je zagledala pri mizi svojega moža. Tudi kralj Alla ni mogel zadržati solz, ki so mu lile po licih, ko je tako nenadoma našel svojo ženo in sinčka. Vpričo vse gospode je pripovedoval svojo zgodbo, na kako brutalen način je bil prevaran in kako se je zgodilo, da je v svoji največji sreči izgubil svoje najdražje, ki ju je sedaj po tolikih letih zopet našel. Iz veselja nad srečnim svidenjem je senator priredil vso gostijo na čast Konštanci, ki je šele zdaj izdala vso svojo skrivnost. Povedala je tudi, da je hčerka rimskega cesarja, in ko je cesar to zvedel, je prihitel iz svojih palač in objel svojo hčerko, ki jo je smatral že davno za izgubljeno. Dečka Maurica je proglasil za svojega naslednika. Ko so vse slavnosti minile, sta se kralj Alla in Konstanca vrnila v Anglijo, in ko je kralj Alla umrl, je Konstanca odšla s sinčkom v Rim, kjer je živela na očetovem dvorcu do smrti.

Konec.

Josip Vandot:

Vidina dva kralja

Resnična zgodba

Kralj Matjaž in Vida sta bila že tri leta prijatelja. Vida je dobro poznala kralja Matjaža, saj je bila čitala o njem že toliko lepih povesti, da se vseh še spominjati ni mogla. A kralj Matjaž ji ni živel samo v mladem srcu, temveč je stal pred njo kakor živ; prav tak je bil, kakršen stoluje za mizo, petkrat ovito z njegovo brado, nekje v neznanski votlini pod Pečmi. Včasih je šla tja, da ga obišče, in tedaj je tudi govorila z njim. Saj je bila pogumna, da se ni bala niti nakaženega škrate, ki ima svoj brlog tik pri vhodu v Matjaževo votlino.

Seveda — naravnost v votlino si pa le ni upala, ker je bila vendarle še neznanatno dekletce. A kljub temu je potrkala s šibo na skalo in se še zmenila ni za bradatega škrate, ki je nevoljen godrnjal in hrkal v svojem brlogu.

»Kralj Matjaž, ali ne slišiš?« je zaklicala. »Prišla sem, da te obiščem in da vidiš, če sem že kaj zrastle in če sem postala kaj brihtnejša. Oglasi se mi, ker te imam zares rada.«

V votlini je šumelo pritajeno in zvonko, da se je zdelo, kot da se notri pogovarjajo neznani ljudje. Da je bila Vida malce bolj brihtna, bi bila nemara spoznala, da prihaja to zvončkljanje in šumljanje samo od nebroj kapljic, ki so

se usipale z visokega oboka na kamenita tla. A Vida je bila preveč zaverovana v kralja Matjaža, pa je zato verjela, da govori z njo kralj, a ne pojoče kapljice.

»Vidim, vidim, da si nekaj zrastle.« je zvončkljal kralj Matjaž iz votline. »Pa čeprav le za mezinček. A brihtnosti ti ni prirastlo niti za pol naprstka. No, pa ne bodi huda! Rad te imam vendarle.«

Vida se je posmejala, ker ji je bil odgovor prav všeč. Zasukala se je na peti in zaklicala: »Zdrav ostani, kralj Matjaž! Upam, da me prihodnjic malo bolj pohvališ, ker si pravičen in moder kralj.«

Odšla je od votline in se je za trenutek ustavila pred brlogom, kjer je ždel nakaženi in naježeni škrtat. Postrgala mu je korenček in se mu posmejala: »Repenciš se, siromašni škrtat, in pisano gledaš, ker nisi tak kot kralj Matjaž. Pa ti je prav. Cemu pa si pozabil rasti?«

Zbežala je proti vasi in šla naglo skozi polje. Komaj trikrat se je še domislila kralja Matjaža, pa ga je že pozabila. Solnce je sijalo prav mehko in po gorski dolini je dehtelo, kakor da je ves zrak poln najlepših pomladnih rož. Vida se je pričela sklanjati in trgati pisane cvetice. Še preden je utegnila pomisliti, že je držala v roki velik šopek najpestrejših rož.

Ko pa je stopila na cesto, se je začudila. Na cesti so se zbirali ljudje, ki so vrel iz vseh vaških koncev. Vida je izpraševala sem in tja, a odgovarjali so ji le kratko: »Kralj prihaja.«

Ni se še prav zavedla, že se prikaže iz za ovinka bleščeč avtomobil, ki zavija počasi in previdno skozi gručo vaščanov. V avtomobilu pa sedita dva častnika, ki smehljaje se odzdravljata glasni in navdušeni množici. In v mlajšem častniku spozna Vida takoj kralja, saj je bila že stokrat videla njegovo sliko. Prešinilo jo je nekaj čudnega in lepega. Prerinila se je prav do avtomobila in niti razumeti ni mogla, zakaj je hipoma zavihtela šopek in ga vrgla kralju naravnost v naročje. Kralj se je nasmejaj in ji pomigal z roko. A avtomobil je že zdrknil mimo in izginil v vijugastem klancu.

Vida je ves dan razmišljala o kralju Aleksandru. O, saj je bil ves drugačen kakor kralj Matjaž, ki stoluje v votlini pod Pečmi. Zdel se ji je tisočkrat lepši in prijaznejši in žal ji je bilo, da ga je avtomobil odnesel tako hitro. Rada bi bila govorila z njim, o, prav tako govorila kot s kraljem Matjažem. Pa ni mogla, ker je avtomobil tako nestrpen in hiter.

A še preden je šla spat, že je dozorel v nji sklep, da pojde jutri na Bled ter

se pogovori s kraljem v njegovem dvorcu, kakor je treba. Vida je bila trmoglavka, pa je torej pregovorila mater, da jo je oblekla kar najlepše in jo pustila na vlak. S seboj je vzela spominsko knjigo, ki jo je dobila za god, vzela pa zato, da se kralj prvi podpiše vanjo, saj je kralj pač prvi na svetu.

Še sama ni prav vedela, kdaj in kako je prišla v blejski двореc. Že jo je ustavila straža, a Vida se je posmejala in je hotela smukniti mimo. Stražnik jo je zadržal in jo pričel izpraševati. Vida se je zmedla, ker se je stražnika vendarle bala. A rečil jo je častnik — bil je general Hadžić, kakor je pozneje izvedela. Ko je slišal, kaj bi Vida rada, se je namuznil in jo povedel naravnost v lepo opremljeno sobano.

Tu je Vida hipoma stala pred kraljem, ki jo je pogledal samo za trenutek, pa se ji je že nasmehnil prijazno. »A ti si tista devojčica, ki mi je vrgla cvetje v naročje?« je dejal in jo pogladil po laseh. »Pa kako ti je ime in kaj bi rada?«

»Vida mi je ime,« je odvrnila deklica pogumno. »Spominsko knjigo sem prinesla, da se prvi podpišete vanjo. Kralj mora biti prvi, ker je res prvi na svetu. Pa vas lepo prosim...«

Kralj se je nasmejaj in ji stisnil z obema rokama rdeče lice. Vzel je ponujano knjigo in odšel v sosedno sobo. A vrnil se je že čez pet trenutkov in ji na belem listu pokazal svoj in kraljičin podpis. Vida se je vsa vesela poklonila, kakor je vedela in znala. Kralj jo je za slovo

še enkrat pobožal in rekel: »Le pojdi, hrabra devojčica! Ko me boš spet potrebovala, pa le pridi k meni. Tale moj podpis pokaži, pa te takoj spuste k meni.«

In Vida je odšla, a še sama ni vedela, kako je prišla domov. Vsak dan je ogledovala kraljev podpis v svoji spominski knjigi in je imela kralja tako rada, da je pozabila celo kralja Matjaža. Nič več ga ni obiskovala v votlini pod Pečmi; kralj Matjaž je bil zanjo mrtev, ker je bila našla resničnega, živega kralja.

Kralja Matjaža se je spomnila šele tisti dan, ko so zvonovi plakali nad gorsko dolino in oznanjevali kraljevo strašno smrt. Vida je strmela v njegov podpis, solze so ji tekle po licih in jokala

je ves dan, ker ji je bilo v srcu tako bridko hudo. Proti večeru se je domislila kralja Matjaža in je jokaje pobitela pod Peči, da mu potoži svojo silno bolešč. Še zmenila se ni za nakaznega škrate v črnem brlogu. Z roko je udarila po mokri skali in zaklicala: »Kralj Matjaž, o, kralj Matjaž! Ali veš, da so nam umorili kralja, ki ga večjega nima svet? Kralj Matjaž, tako strašno mi je hudo...«

A kralj Matjaž se danes ni oglasil. Še kapljice, padajoče na kamenita tla, niso šumljale. Smrtna tišina je ležala po vsi votlini. In Vida je vedela, da je onemel v grozi tudi kralj Matjaž, onemel za vedno, ker je spoznal, da je velik, mrtvi kralj večji, večji nego on sam...

Poljančev Tic:

Ciganske sanke

Moje prve sanke so bile ciganske. Seveda, jaz sam nisem ciganskega rodu, toda sanke sem dobil od ciganov. In kako sem jih dobil! Naša lepa domačija — zdaj že dolgo ni več naša — je stala prav na robu imenitnega trga. Tam onkraj ceste se je razprostirala gmajna, nekateri kostanji so rasli na njej. Vsako leto vsaj enkrat so priromali v naš kraj cigani. Ne tisti umazanci iz dolj-skih in kočevskih krajev, marveč ciganska družina Roj. Možje in fantje so sami muzikanti, ženske pa pridno prerokujejo na karte in na dlan. Tiste čase so imeli dva svoja voza, kakor jih imajo pač vsi takšni ljudje, ki s cirkusom ali drugačno umetnijo potujejo po svetu. In kadarkoli je družina Roj prispela v naš kraj, vselej se je ustavila na naši gmajni onkraj ceste. Škode niso napravili nobene, pri nas so se najrajši zadrževali takole od pozne jeseni do Novega leta. To jim je neslo lepe denarce: okrog božiča so po vsej dolini hodili od hiše do hiše in igrali božične pesmi, še bolj godovni pa so bili za Novo leto, ko noben gospodar ne odžene izpred praga tistih, ki mu pridejo voščiti srečo. Ali so vam svirali in prepevali ti cigani! Ciganke pa so v vsaki hiši pregledale dlani in vrgle karte. Prerokovale so samo zdravje in srečo, tolsto živino in mnogo denarja. Potem pa so znašale v svoja dva popotna voza cele vreče pogač in tudi mesovja. Tako jim resnično ni bilo treba krasti in je familija Roj veljala in morda še danes velja za najbolj pošteno, takorekoč le za umetniško cigansko familijo na vsem Slovenskem...

S cigančkom Julčkom, ki je bil mojih let, sva postala prijateljca. Ampak mnogokaj govoriti in se skupaj igrati itak nisva utegnili. Nismo bili mi kakor današnja brezskrbna mestna mladina. Poprijeti smo morali za kakšno delo, če drugega ne, smo imeli veliko skrb v hlevu pri zajcih. A Julče, ki mu je tedaj bilo natanko kakor meni devet let, je bil že cel umetnik. Moj Bog, časih smo poslušali, kako ga je starejši brat Miško muštral pri igranju na vijolino. Kako sta vpila in se kregala v nekem neznanem blebetavem jeziku. In kako se je nazadnje kreg in prepir končal s tem, da je starejši cigan udaril Julčka z lokom po kodrasti glavi, da je kar zazvenelo in se je v zimski dan razlegalo silno vekanje, kakor bi koga drli na meh. Na večer pa se je moral Julče opraviti čisto tako kakor ostali cigani: v nekakšen črn frak, okrog vratu naškroban ovrtnik in veliko črno pentljo, a črni kodrasti lasje so se kar svetili v sijajni umetniški pričeski...

Takšni so šli od gostilne do gostilne in so igrali in kazali tudi svoje posebne umetnije. Miško, glavni goslač, je znal igrati tako, da je lok držal z belimi zobmi in je z goslimi drsal po njem, znal pa je igrati tudi za hrbtom. Vsa trška gospoda, trgovci in mojstri in uradniki so pa najbolj občudovali Julčka in so mu metali v širokokrajni črni klobuk svetle denarce.

Nekega zimskega popoldne — bilo je pred Novim letom — sva se z Julčem znašla pri sankanju na položnem gričku

onkraj gmajne. Julče z lepimi, skoro gosposkimi sankami, jaz pa s takimi iz desk.

»Ti«, sem ga vprašal kar naravnost, »kje si jih pa kupil?«

»V Slavoniji. Pa saj ne veš, kje je to. Poleti smo bili tam. Naš ded ima majhno lepo hišico ob Savi. Čisto na samem blizu brega, med samimi topoli in hrasti. Vročje je bilo in smo polegali v senci in ob vodi. A ded je nekaj napravil iz lesa. Jasli ali kaj. Tedaj sem se spomnil: pozimi bomo spet v vaših krajih. Uuuu, to bo mraz in sneg. Pa sem rekel dedu: Napravi mi sanke. Takšne lepe, močno navzgor zakrivljene, iz hrastovega lesa! E, ded se je še tisto popoldne lotil dela in jih je napravil. Veš, okovali smo jih pa potem, ko je prišla zima. Na, poskusi kako gredo!...«

Sankala sva se do mraka. Zares, kako je to šlo! Kakor blisk celo po tistem nedolžnem položnem gričku.

»Ali bi jih hotel imeti?«

Hm!

Bil bi dal za lepe sanke jabolka in kruh in morda še kakšen krajcar. Ampak od cigana da bi jih kupil? Ne. Sploh pa tisti večer nisva mogla skleniti kupčije. Bilo je že temno, megla je legala in iz voza se je oglasila stara ciganka: »Jula, Jula!« ... Šel je igrat po gostilnah, kakor vsak večer.

Na novega leta dan so bile velike ledene rože po oknih. Ali jutranje megle so se dvignile in je zavladala jasnina. Solnce je posvetilo, kakor samo čisto zlato. Ko smo prezebli prišli od rane mase, smo začudeni zrlj tjakaj na gmajno: ciganov ni bilo več. Pozno v Silvestrovo noč so igrali po trgu, potem pa so proti jutru krenili dalje. Seveda, pri nas so opravili, pa jim bo žetev drugod še bolj obilna.

Sneg je bil daleč naokrog ves pohojen, s pepelom in kakšnimi cunjami ponesnažen. Glej, daleč stran čisto same pa so stale Julčkove sanke. Ali jih je pozabil? Ali jih niso opazili zjutraj, ko je bila še tema? Ali so jih meni zapustili? I, kako pa, meni so jih pustili in nič drugače. Ne pomnim, da bi bil česa kedaj tako vesel, kakor tistih sank. Res, bile so ciganske, toda ... jaz pa še takšnih nisem imel.

Še tisti dan jih je bilo treba smelo preizkusiti, kako se neso po strmeh hribu nizdol.

Prijazno pobočje se smehlja nasproti trgu. Tisto praznično popoldne je bilo na njem še zlasti mnogo mladine in od-

raslih. Sam gospod Koder, ki smo mu rekli šolski oče, je stal med gledalci spodaj na cesti in je obljubil desetico tistemu, ki bo najboljše vozil. In ni bila šala. Zaradi toplega solnca se je sneg po malem topil. Na sredi klanca je bila vzboklina, tam je že sama črna zemlja zijala na dan. In kdor je nanjo v diru zadel, ga je vrglo, da je telebnil po tleh kar po dolgem ali vznak. Mene pa ni vrglo. Ne, mene pa ne. Že več ko desetkrat sem zdrsel preko vzbokline, da me je po sunku neslo s sanmi vred kar po zraku — ampak obdržal sem se pokonci.

To je bilo že kar imenitno, da je dejal sam debeli gospod policaj, na lastna ušesa sem ga slišal:

»Gospod Koder, ampak ta se vozi pa najboljše!«

Gospod Koder si je prižigal novo cigaro, še policaju je eno ponudil in prikimal: »Res je! ... Na, Tic! Sem pojdi. Tu imaš desetico!«

Sapramiš, desetica je bila tiste čase lep denar, poldrugo več si kupil zanjo kakor dandanašnji za kovača. Še vse bolj pa me je prevzela slava, da sem prvi in najboljši. Ha, zdaj se je šele bilo treba izkazati. Ko sem vedel, da me vsi gledajo, sem se vzel na vrh, čisto na vrh pobočja. Vsedel sem se na sanke kakor grof in se spustil nizdol. Šlo je, da mi je veter bril mimo ušes. Že sem videl vzboklino pred seboj in tisto črno zemljo — je še trenutek ... resk! V silnem loku me je vrglo, da sem telebnil po dolgem in se še nekajkrat prekobalil. S potolčeno butico in ves blaten sem se komaj dvignil. Ljudje pa v grohot. O, ta sramota! Sanke so bile na dvoje. Silno žalosten sem vlek svoj polomijo domov.

In ko sem doma za pečjo pretipal vse žepe, sem se od bridkosti skoro razjokal. Tudi desetice ni bilo nikjer več. Izgubil sem jo.

Drugi dan sem ciganske sanke razsekal.

Gabrijel — dijak:

Mi mladi

Hej, hej, v nižino

brzimo snežno!

Po eden, po dva
na saneh!

Mladi in zdravi,

zlato veselje:

sneg izpod sani

se kadi!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Prav lepo se Ti zahvaljujem za knjigo, ki si mi jo poslal. Z njo si mi napravil veliko veselja. Tako sem jo pazljivo prebral in mi je bila zelo všeč. Nesel sem jo pokazat tudi gospodični učiteljici in svojim součencem. Skrbno jo bom varoval, da se ne bo zamazala. Prav lepo Te pozdravlja Tvoj vedno hvaležni

**Jakec Korenjak, uč. IV. razr.
v Mozirju**

Dragi stric Matic! Ob dolgih zimskih večerih lušimo bučnice, ki jih imam zelo rad. Od vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč smučanje. V »Mladem Jutru« mi vse ugaja in si ne želim nobenih izprememb.

**Haložan Milan, uč. V. b r. viš. nar. šole
v Središču ob Dravi 41**

Ko pride zimski čas, se vsako jutro hrepenenče oziram po poljih. Ali je že belo? Letos sem se dolgo zaman oziral. In vendar, čeprav pozno, je zapadel ljubi sneg. In zdaj se je začelo moje največje veselje. Kaj je kopanje poleti v primeri s smučanjem? Težko prilezeri na vrh hriba, in boječe se spustim navzdol. Trepetam pred jarkom. Poženem se, hvala Bogu, čez sem. A za jarkom, glej, velika krtina in v naslednjem trenutku sem že bel kakor sneženi mož. Ali ni to veselje? Smuk!

**Rado Pohar, uč. IV. razr.
v Radečah pri Zidanem mostu**

Dragi stric Matic! Odgovarjam Ti na razpisani natečaj: »Kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih?« Čas ob dolgih zimskih večerih si krajšam z branjem različnih mladinskih knjig. Najraje čitam »Mlado Jutro«, ki mi prinaša pozdrave mojih jugoslovanskih bratov in sester. Imamo več iger, katere vsak večer igramo n. pr. špano, igro Radion in druge. Skoro vsak večer nam mamica pripoveduje lepe povesti, ki jih z veseljem poslušamo. Včasih pa povzame besedo atek in nam pravi o svojih vojnih doživljajih. Sprejmi srčne pozdrave

**Lukec Milena, uč. VI. b razr.
v D. M. v Polju**

Dragi stric Matic! Zelo se boš začudil, da si dobil spis iz vzhodja Pohorja. Opisati Ti hočem, kako si krajšam čas v dolgih zimskih večerih. Popoldne ko pridem iz šole, imam polno torbo nakopi-

čenih*šolskih nalog. Prva skrb mi je, da jih izgotovim. Naloge sem že dovršila. Potem se greva s sestrico Nežico sankat. Kmalu nato pa nastane tema. Ko prideva domov, se vsedem za peč, ter začnem krpiti nogavice. Nogavice so kmalu zakrpane. Ostane mi še uro časa. To uro uporabim tako, da se poigram s sestrico. Potem je ura 8 ter grem s sestrico molit in nato spat. Tako sem Ti opisala vse, kar delam v dolgih zimskih večerih. Iskreno pozdravljam vse Jutrovčke posebno pa Tebe.

**Zora Debelak, uč. I. mešč šole
v Slovenjgradcu**

Dragi stric Matic! Res si dober možiček, podaril si našemu razredu lepo knjižico, za katero se Ti iz srca zahvaljujemo. Veliko veselje imamo Tebi pošiljati spise, ko ne bi bili tako revni, bi se vsak naročil na »Jutro«, pa največ zaradi »Mladega Jutra«. Ko bomo veliki, tedaj bomo zaslužili, pa ga bomo naročili. Zdravo in srečno novo leto prejmi od Tvojih udanih mozelskih Jutrovčkov!

Kateri zimski sport mi je najbolj všeč. Jaz se šele drugo leto smučam in se ne morem posebno pohvaliti z mojim sportom. Večkrat padem na zadnjo plat, ali to meni nič ne škoduje, zopet se poberem in se smučam naprej. Rada bi se udeležila tudi tekme, ki se je vršila v nedeljo, pa vem da bi bila prva od zadnjega konca, zato pa je bilo bolje, da sem jih šla samo gledat. Povem Vam pa dragi stric, da mi je ta sport izredno všeč! Smuk!

**Sešek Anastazija, uč. V. razr. os. šole
v Preski, Medvode št. 16**

Dragi stric Matic! Že odkar hodim v šolo berem Tvoje spise in sem že večkrat slišala, da romajo nekatera pisma v koš. Danes sem se pa tudi jaz odjunačila, da vidim ali si res tako izbircen, in če bo tudi moje pismo tako nesrečno, da bo moralo v Tvoj požrešni koš. Odgovarjam Ti na vsa tri vprašanja: V dolgih zimskih večerih si krajšam čas z branjem »Mladega Jutra«. Od vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč smučanje. »Mlado Jutro« mi zelo ugaja, samo preveč poredko izhaja. Rada bi ga dobivala vsaj dvakrat na teden. Lepo Te pozdravlja Tvoja

**Silvenka Hribar, uč. III. razr.
v Ljubljani, Aleševčeva 44**

Gabrijel — dijak:

Kupčija

- »Dober dan!« ...
 — Bog daj! —
 »Imate prašička na prodaj?«
 — Imamo, koliko date zanj? —
 »Za tega — nu, dvesto!«
 — Izpod štiristo ne damo ga! —
 »Zbogom, — tristo!«
 — Ne damo ga! —
 »Z Bogom! — tristopetdeset!«
 — Ne damo ga! —
 »Nu, naj bo, za štiristo!«
 Roko v roko,
 denar na dlan
 in naš prašiček je prodan.

Manica:

Kaj naj se igramo

»Slepi mož.« Ta igrlica je prikladna zlasti za zimski čas, ker se lahko vpri-zarja v sobi. Eden izmed otrok si zave-že oči. Ta je potem »slepi mož«, ki sede k peči ali kamor že. Drugi otroci pa se motovilijo po vseh kotih in spuščajo raz-novrstne glasove, ampak lepo počasi, drug za drugim. Tako na primer eden zavvili, drugi po pasje zabevska, tretji po mačje zamijavka itd. Slepi mož pa glasno ugiba. Ako spozna po glasu pravega, tedaj mora pogodeni prevzeti vlo-go slepega moža. Če pa slepi mož ne pogodi pravega, tedaj pa oni, čigar ime je ugibajoči izgovoril v zmoti, priloži sle-pemu možu eno »bunko«, ki pa seveda ne sme biti prehuda, na kar se igra nadaljuje vse dotlej, da slepi mož pogodi pravega in zamenja svojo vlogo. Ta igrlica povzroča mnogo veselosti in smeha.

Zlogovnica

san, nan, man, pa, e, de, er, vel, di, vin,
 mil, ru, ro, dor

Iz zgornjih zlogov sestavi sedem mo-škkih krstnih imen. Če pravilno postaviš imena, drugo pod drugo, boš bral v za-četnicah; od zgoraj navzdol, rodbinsko ime znamenitega slovenska pesnika.

Rešitev križanke »Rak«

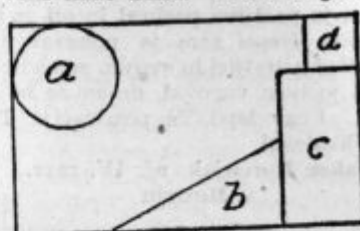
Vodoravno: 1. sod, 4. koleda, 7. gor-jača, 9. as, 10. en, 11. rja.

Navpično: 1. seč, 2. oda, 3. da, 4. kr., 5. oje, 6. lan, 7. gaj, 8. osa, 11. rak.

Za bistré glavice

Rešitev uganke III.

Na beli papir si narišemo krog, tri-kotnik, pravokotnik in četverokotnik ka-kor vam kaže slika. Beli list položimo

Slika 1

zdaj čez ostale barvaste liste in tako iz-režemo vse liste hkratu.

Uganke IV.

Predstavljalj si, da si zaposlen v kakšni veletrgovini, kjer moraš dnevno kuvertirati in odpremiti par tisoč pisem. Kako si urediš delo, da ti gre kuvertiranje hi-treje od rok?

Rešitev zlogovnice

Sušak — Kotor

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih številka so pravilno rešili: Vedenik Franc, uč. III. b r. mešč. šole v Celju; Velikonja Ivka, uč. I. razr. drž. klas. gimn. v Ljubljani; Geršak Eli-ca, uč. IV. razr. pri šolskih sestrah v Celju; Birska Mirko, uč. IV. razr. v Ljubljani; Kralj Silva, uč. I. razr. mešč. šole v Ljubljani; Anton in Ana Gorenc, uč. osn. šole, Kamenje 17, p. Št. Rupert pri Mokronogu; Magušar Saša, uč. V. razr. v Ljubljani; Josip Cvetko, dijak I. a r. gimn. v Kranju; Zgonc Dušan, uč. I. r. višje narodne šole v Celju.

Hvala Ludvik, dijak v Kočevju: Ali si sam zložil poslano pesmico ali si jo pre-pisal iz kakšne knjige?

Kr. Zv. dijak Sv. T. p. O.: »Berač Urh v večnosti« je prav čedna črtica, vendar je konec popolnoma nejasen in je zaradi tega ne bomo objavili. Pesmi in smeš-nice so od sile prostodušne. Črtico o medvedu in lisici objavimo o priliki. Oprimi se slovnice in beri veliko sloven-skih knjig!

M. S. uč. na L. v Lj.: Križanka ni bila dovolj skrbno narisana. Črte so vijuga-ste, številke nerazločno napisane itd. Ob-javiti je ne bomo mogli, vendar nas veseli, da si jo sama sestavila in s tem pokazala, da spadaš med bistré glavice!